

N:o 79.

Af herr **A. Petersson** i Påboda, om ändrad lydelse af 33 § i förordningen om kyrkostämma m. m.

År 1896 beslöt Riksdagen för sin del, att i kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862 skulle under § 56 intagas följande nya stadgande: »kommunalnämnden utser för hvarje år inom sig en kassaförvaltare.» Detta beslut godkändes af Kongl. Maj:t, hvadan förändringen sedan 1897 är lag. Då en hvar ledamot i kommunalnämnden gemensamt med de öfrige, enligt samma förordning, är ansvarig för de medel nämnden har under sin förvaltning, var det endast rätt och billigt, att med ansvarsskyldigheten förenades rätten att bestämma hvem ibland dem som skulle handhafva medlen, och att en fullt tydlig bestämmelse derom intogs i lagen.

I kongl. förordningen om kyrkostämmorna m. m. den 21 mars 1862 stadgas emellertid i § 33 för kyrko- och skolråd alldeles samma ansvarsskyldighet i fråga om medel, hvilka stå under dess förvaltning, som för kommunalnämnd äro gällande, men någon bestämmelse rörande handhavandet eller förvaltningen af medlen finnes icke. I följd häraf har den praxis äfven i detta fall naturligen utbildat sig, att ordföranden, här sjelfskrifven, också blifvit den sjelfskrifne kassaförvaltaren. Äfven om man icke med skäl kan påstå, att synnerligt afsevärda eller ofta upprepade olägenheter härigenom uppstått — sådana exempel saknas likväl icke —, så kan det dock för de ansvarige ledamöterna stundom vara önskvärdt, att kassan lägges i andra händer. Men äfven om så är förhållandet och om än lagen icke kan sägas lägga bestämdt hinder i vägen härför, är det tydligen af grannlagenhetsskäl svårare att bryta med den häfdvunna seden, så länge det tydliga stadgandet om val af kassaförvaltare saknas

i lagen. Å andra sidan skulle det för mången kyrko- och skolrådsordförande säkert vara en behöflig lättnad i trägna göromål, om han med stöd af en dylik förändring kunde blifva af med kassaförvaltningsbestyren.

Dessutom torde konsekvensen jemte rätt och billighet fordra, att nu omförmälda förordningar, hvilka äro hvarandra fullkomligt lika deruti att de inom hvart sitt område ålägga gemensam ansvarsskyldighet, äfven bringas i öfverensstämmelse med hvarandra med hänsyn till rätten att utse kassaförvaltare, och denna rätt tydligt uttalad.

På grund häraf och då enligt mitt förmenande samma skäl, hvilka föranledde den omnämnda förändringen i förordningen om kommunalstyrelse, till fullo motivera en dylik förändring i kyrkostämmoförordningen, tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del antaga följande

Lag

angående ändrad lydelse af § 33 i förordningen om kyrkostämman m. m. den 21 mars 1862.

Härigenom förordnas, att § 33 i förordningen om kyrkostämman m. m. den 21 mars 1862 skall hafva följande ändrade lydelse:

§ 33. Kyrkoråd och skolråd utse för hvarje år inom sig en kassaförvaltare.

En hvar ledamot af kyrkorådet eller skolrådet ansvarar gemensamt med de öfrige för de medel, det samma under sin förvaltning haft, äfvensom för de säkerhetshandlingar, mot hvilkas antaglighet han icke till protokollet gjort anmärkning. Denna ansvarighet fortfar till dess förvaltningen blifvit antingen af kyrkostämman eller, om klander anställes, af vederbörlig domstol godkänd, eller ock till dess natt och år efter räkenskapernas aflemnande förflutit, utan att klander i laga ordning blifvit anställt.

Stockholm den 25 januari 1899.

Alfred Petersson.
